

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 20/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci návrhu Ing. M. A., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., T., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/48/06-K zo 16. októbra 2006 na neverejnom zasadnutí 29. mája 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/48/06-K zo 16. októbra 2006 **z r u š u j e .**

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií **j e p o v i n n ý** zaplatiť prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky náhradu trov konania Ing. M. A. v sume 7 069 Sk (slovom sedemtisícšesťdesiatdeväť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. M., T., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením č. k. III. ÚS 20/07-14 zo 7. marca 2007 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie návrh Ing. M. A., B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., T., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/48/06-K zo 16. októbra 2006 podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) v spojení s § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ uviedol, že rozhodnutím výboru sp. zn. VP/48/06-K zo 16. októbra 2006 mu bola za nesplnenie povinnosti uvedenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložená pokuta v sume 17 274 Sk, a to podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona.

Navrhovateľ sa domnieva, že rozhodnutie výboru, ktoré mu bolo doručené 18. decembra 2006, je nezákonné a nedôvodné. V tejto súvislosti uviedol, že od 6. januára 2006 do 31. januára 2006 vykonával funkciu člena predstavenstva V., a. s., T. (ďalej len „spoločnosť“), a k 1. februáru 2006 sa verejnej funkcii vzdal.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že ako verejný funkcionár nepodal výboru v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcii oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len

„oznámenie“) odvolávajúc sa na to, že funkciu člena predstavenstva spoločnosti nevykonával ani 30 dní.

Navrhovateľ je toho názoru, že neporušil povinnosť uvedenú v čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona a že výbor mu neuložil pokutu v súlade s čl. 9 ods. 15 a 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tento názor odôvodnil tým, že podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie. Zároveň uviedol, že ani aplikácia čl. 9 ods. 16 tohto ústavného zákona nie je správna, pretože výbor v rozhodnutí uviedol, že ako verejnému funkcionárovi mu prislúcha pravidelná mesačná odmena, pričom on dostal len pomernú časť odmeny za obdobie, počas ktorého vykonával funkciu člena predstavenstva spoločnosti.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodnutie výboru sp. zn. VP/48/06-K zo 16. októbra 2006 zrušil.

V liste doručenom ústavnému súdu 21. marca 2007 právny zástupca navrhovateľa žiadal o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil v sume 7 069 Sk.

K návrhu navrhovateľa sa vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu, a to listom sp. zn. RD – 189/2007-PO z 23. januára 2007. Vo vyjadrení predseda výboru okrem iného uviedol, že nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa, že verejným funkcionárom bol necelých 30 dní (od 6. januára 2006 do 1. februára 2006, keď sa funkcie vzdal), a preto nemal povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Predseda výboru v tejto súvislosti dodal: „... ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov nepozná okolnosti, ktoré by verejného funkcionára uvedeného v čl. 2 ods. 1 zbavovali povinnosti podať predmetné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 ods. 1 v lehotách uvedených v tomto ústavnom zákone. Na túto povinnosť nemá ani vplyv skutočnosť, že sa verejný funkcionár tejto funkcie vzdá alebo prestane byť týmto

funkcionárom z akýchkoľvek dôvodov. Pokiaľ sa aj verejný funkcionár vzdal svojej funkcie do 30 dní odkedy sa jej ujal, táto lehota ho ochraňuje pred inými sankciami za nedodržanie povinností uvedených v čl. 4 a 6 ústavného zákona, ale nemá za dôsledok zánik oznamovacej povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ako aj čl. 8 ods. 5 cit. ústavného zákona“. Na základe uvedeného predseda výboru navrhol ústavnému súdu, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil.

V prílohe listu z 23. januára 2007 výbor predložil ústavnému súdu fotokópiu na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.

II.

Z obsahu návrhu, jeho príloh, vyjadrenia predsedu výboru a v neposlednom rade z obsahu spisu výboru sp. zn. VP/48/06-K ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

Dňa 6. júla 2006 bolo navrhovateľovi doručené oznámenie výboru o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to na základe uznesenia výboru č. 155 z 20. apríla 2006.

K uzneseniu výboru č. 155 z 20. apríla 2006 navrhovateľ v liste zo 6. júla 2006 uviedol, že v súlade s novelizáciou čl. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa k 1. februáru 2006 vzdal funkcie člena predstavenstva spoločnosti. V prílohe listu navrhovateľ predložil aj fotokópiu oznámenia o vzdaní sa funkcie.

Následne výbor uznesením č. 107 zo 16. októbra 2006 konštatoval, že navrhovateľ mu v stanovenej lehote nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote uvedenej v tomto článku, a tým porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Výbor navrhovateľa poučil aj o jeho práve podať návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia ústavnému súdu.

Listom sp. zn. VP/48/06-K z 25. októbra 2006 požiadal predseda výboru spoločnosť o oznámenie výšky mesačného platu navrhovateľa.

Po zistení relevantných skutočností vydal výbor 7. decembra 2006 rozhodnutie zo 16. októbra 2006, v ktorom konštatoval, že konaním navrhovateľa došlo k porušeniu čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil pokutu v sume 17 274 Sk. V odôvodnení rozhodnutia výbor uviedol, že navrhovateľ, ktorý mu mal podať oznámenie do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie, teda do 6. februára 2006, tak dosiaľ neučinil. Zároveň dôvodil tým, že táto povinnosť podať oznámenie trvá aj napriek tomu, že sa navrhovateľ verejnej funkcie k 1. februáru 2006 vzdal.

Výbor v rozhodnutí konštatoval, že výška pokuty za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona bola stanovená na základe oznámenia predsedu predstavenstva a generálneho riaditeľa spoločnosti z 8. novembra 2006, z ktorého vyplýva, že navrhovateľovi prislúcha pravidelná mesačná odmena vo výške 8 595 Sk. V tejto súvislosti dodal: *„Keďže podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona v prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára, voči ktorému sa vedie konanie je nižší, ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci rok, pri výpočte sumy podľa ods. 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve SR za uplynulý rok. Z tohto dôvodu výbor určil výšku pokuty týmto spôsobom na základe listu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 5913/2006-II/I. z 9. 3. 2006 a to výške 17 274 Sk.“*

Rozhodnutie výboru zo 16. októbra 2006 bolo navrhovateľovi doručené 18. decembra 2006.

III.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie, a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2, b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára, c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky, d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára, e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, orgán podľa odseku 1 rozhodne o zastavení konania. Na prijatie platného rozhodnutia o zastavení konania je potrebná najmenej trojpäťtinová väčšina prítomných členov orgánu, ktorý konanie uskutočňuje; také rozhodnutie je konečné. Konanie sa zastaví aj vtedy, ak sa verejný funkcionár pred hlasovaním o rozhodnutí podľa odseku 6 vzdá svojej funkcie.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z obsahu podania vyplýva, že navrhovateľ namietal rozhodnutie výboru, pretože zastával názor, že nebol povinný splniť povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, lebo funkciu vykonával v lehote kratšej ako je lehota na splnenie tejto povinnosti. Navrhovateľ zároveň vyjadril aj názor, že pri určovaní výšky pokuty za nesplnenie povinnosti výbor nepostupoval správne, pričom nesprávne aplikoval aj jednotlivé ustanovenia ústavného zákona. Na základe toho navrhovateľ tvrdil, že neporušil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona, a preto ústavnému súdu navrhol, aby namietané rozhodnutie výboru zrušil.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že predmet konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami

ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára, ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším postupom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru, a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní – zrušením napádaného rozhodnutia výboru (ak senát ústavného súdu po jeho preskúmaní zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu), alebo potvrdením rozhodnutia výboru (ak po jeho preskúmaní dospeje senát ústavného súdu k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu) [obdobne napr. III. ÚS 24/07].

V rámci procedúry preskúmania rozhodnutia výboru sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či konanie navrhovateľa (verejného funkcionára) spočívajúce v nepodaní oznámenia bolo v súlade s čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Aj keď úlohou ústavného súdu je v danom prípade posúdenie konania dotknutého verejného funkcionára, ústavný súd nemohol prehliadnúť právne následky vzdania sa funkcie, čo navrhovateľ učinil v čase, keď výbor ešte nerozhodol o porušení jeho povinnosti a uložení pokuty. Práve skutočnosť, že navrhovateľ sa vzdal svojej funkcie predtým ako výbor rozhodol v súlade s čl. 9 ods. 6 citovaného ústavného zákona, má vplyv na posúdenie, či rozhodnutie výboru bolo vydané v súlade s označeným ústavným zákonom. Ústavný súd sa teda v danom prípade nemôže obmedziť len na posúdenie konformnosti konania navrhovateľa, ale musí prihliadnúť aj na príčinnú súvislosť medzi týmto konaním, vzdaním sa funkcie pred rozhodnutím výboru podľa čl. 9 ods. 6 uvedeného ústavného zákona, ako aj na posúdenie dopadu týchto skutočností na samotné rozhodnutie výboru.

Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ nepodal požadované oznámenie výboru do 30 dní odo dňa, keď sa ujal funkcie, a teda porušil povinnosť uvedenú v čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona. Výbor správne konštatoval, že na splnenie tejto povinnosti nemalo vplyv ani to, že navrhovateľ sa verejnej funkcie vzdal v čase, keď ešte neuplynula lehota na splnenie tejto povinnosti. Ústavný súd zistil, že navrhovateľ sa ujal funkcie člena

predstavenstva spoločnosti so 100 % majetkovou účasťou štátu 6. januára 2006, pričom tejto funkcie sa vzdal k 1. februáru 2006. Oznámenie však výboru nepodal v lehote a spôsobom, ktorý mu ukladá čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona. Na základe tohto zistenia výbor uznesením č. 155 z 20. apríla 2006 v súlade s čl. 9 ods. 2 písm. a) a ods. 3 tohto ústavného zákona začal voči nemu konanie. Uznesením č. 107 zo 16. októbra 2006 výbor konštatoval, že navrhovateľ porušil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ sa ako verejný funkcionár vzdal tejto funkcie predtým, ako výbor uznesením č. 107 zo 16. októbra 2006 rozhodol o porušení povinnosti a uložení pokuty, ústavný súd zastáva názor, že výbor mal aplikovať poslednú vetu čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a teda konanie mal zastaviť. V danom prípade ide o zákonné ustanovenie, ktoré výboru prikazuje konať určitým spôsobom, pričom nepripúšťa alternatívu, ktorá by znamenala možnosť odchyliť sa od stanoveného postupu. V namietanom prípade výbor síce zistil, že navrhovateľ nesplnil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ale vzhľadom na to, že ešte pred hlasovaním o rozhodnutí o porušení povinnosti a uložení pokuty sa navrhovateľ vzdal svojej funkcie, výbor bol povinný konanie zastaviť. Je nepochybné, že ak by výbor bol postupoval spôsobom, ktorý mu prikazoval ústavný zákon v poslednej vete čl. 9 ods. 12, a teda konanie by zastavil, rozhodnutie o porušení čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona a uložení pokuty by nemohol prijať. Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodnutie výboru sp. zn. VP/48/06-K zo 16. októbra 2006 zrušil (bod 1 výroku nálezu).

Navrhovateľ vo svojom návrhu žiadal, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie výboru zrušil. Táto požiadavka bola východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu, aj keď navrhovateľ svoj návrh (petit) neodôvodnil totožnými skutočnosťami, ktoré viedli ústavný súd k záveru o nutnosti zrušiť napadnuté rozhodnutie. Ústavný súd však zistil nesúladnosť napadnutého rozhodnutia s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a teda toto zistenie nemohol prehliadnuť. V tejto súvislosti mal na zreteli svoju úlohu, ktorú plní

v opravnom konaní, v rámci ktorého len on jediný môže na základe špecifickej právomoci zasiahnuť do rozhodnutia výboru.

Keďže ústavný súd napadnuté rozhodnutie výboru zrušil z dôvodu, že bolo vydané v rozpore s poslednou vetou čl. 9 ods. 12 citovaného ústavného zákona, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími námietkami navrhovateľa.

Navrhovateľ žiadal priznať proti výboru náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorej výšku vyčíslil jeho právny zástupca sumou 7 069 Sk, a to za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu, teda 5 940 Sk + 19 % DPH).

Pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia navrhovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a), c), § 18 ods. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom o návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s výškou peňažnej sankcie uloženej napadnutým rozhodnutím výboru verejnému funkcionárovi.

Podľa § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi (...).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2007 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu 178 Sk.

Ústavný súd preto v súlade s ustanovením § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal navrhovateľovi, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov jeho právneho zastúpenia v sume 7 069 Sk. Aj keď právny zástupca navrhovateľa mal podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nárok aj na priznanie režijného paušálu k dvom úkonom právnej služby v celkovej sume 356 Sk, ústavný súd tento nárok nepriznal, pretože navrhovateľ priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v tejto sume nežiadal a napokon ani právny zástupca navrhovateľa tieto trovy nevyčíslil. Ústavný súd je viazaný petitom návrhu podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pretože výbor, ktorému bola ako účastníkovi konania pred ústavným súdom uložená povinnosť nahradiť trovy konania navrhovateľa, je orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, uložil mu ústavný súd splnenie tejto povinnosti prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky, ktorá nakladá s jej rozpočtovými prostriedkami (bod 2 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2007